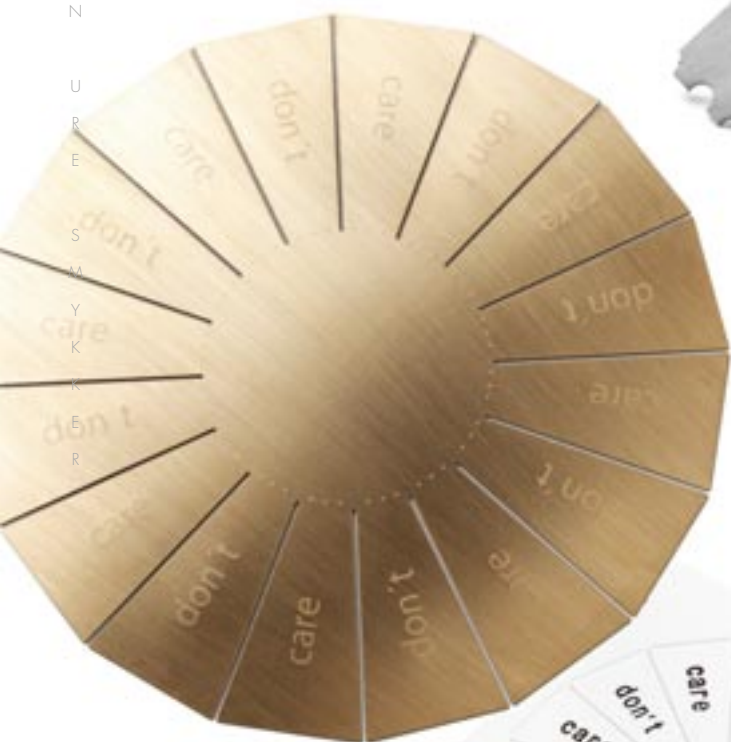

Love thy neighbour #1

– Love thy neighbour #1 (elsk din næste #1) opsummerer min oprindelige idé, da jeg startede Projekt Distanciation.

Brochen refererer til blomsten, man bruger til at spå om nogen "elsker mig" eller "elsker mig ikke". I stedet for disse ord har jeg skrevet "care" og "don't" ("tager mig af det" og "ikke") på blomstens blade. Man skal tætt på, nærmest overskride bærerens privatsfære, for at kunne læse teksten, som er meget underspillet og diskret, fortæller Birgitte Holmsteen.

– Grunden til, at brochen er i guld, er, at jeg gerne vil have, at det skal betyde noget, når man brækker bladene af blomsten. Jeg vil gerne konfrontere bæreren med den materialisme, vi besidder og det svære i at give på bekostning af os selv. Blomsten minder også om den danske Margueritbroche, som nærmest er blevet et nationalt symbol.

Love thy neighbour #1
Broche af guld

Birgitte Holmsteen var en af de to nye smykkedesignere, der var inviteret til at deltage i Laugesen Årlige Opvisning.

Hendes smykker sætter fokus på, hvordan vi opfører os over for hinanden – involverer os eller distancerer os – og udspringer af hendes indignation og nysgerrighed og med krav om, at vi konstant tænker og reflekterer over, hvordan vi handler.

Privileged
Broche i sølv og papir

Birgitte Holmsteen

FILOSOFISKE SMYKKER

Af Christian Schmidt. Foto af smykker Dorte Krogh

Love thy neighbour #2

– Love thy neighbour #2 (elsk din næste #2) består af 200 brocher i form af postkort, hvor man kan trykke en broche ud af postkortet. Jeg ville gerne nå så mange mennesker som muligt og på den måde sprede budskabet som ringe i vandet. At få andre til at sende et postkort til deres netværk er en måde at få kontakt til mennesker, jeg ellers ikke ville kunne komme i kontakt med selv.

– Forsiden af postkortet har samme tekst og idé som Love thy neighbour #1. På bagsiden er der et citat af sociologen Zygmunt Baumann: Som så mange af deres samtidige, søger efterkommerne af de moderne intellektuelle mere 'rum'. Et engagement i 'den anden', i stedet for at 'lade den anden være', ville trække fra dette 'rum' i stedet for at føje til det.

– Jeg synes, citatet understreger budskabet, når brochen bliver sendt til andre. Ved at forære et smykke væk – selv et der er lavet af papir – håber jeg, at jeg kan fange folks opmærksomhed og på den måde invitere dem til at reflektere over deres egen holdning og efterfølgende tage stilling. Hvor guldblosten repræsenterer individet, repræsenterer papirbrocherne fællesskabet.

Love thy neighbour #2
Postkort og broche af papir og ballerinen

Privileged

– Dette værk har jeg kaldt *Privileged* (privilegeret), og det handler om den ulighed, der er i verden. Der er mange teorier om, hvorfor der er så stor ulighed mellem det, vi kalder den vestlige verden og 3. verdens lande.

Sociologen Zygmunt

Baumann taler om den

frihed, vi søger i

vesten, og om at

den frihed er

afhængig af,

at andre

udfører det

arbejde, vi ikke

selv vil udføre. Derfor

kan vi ikke se bort fra, at vi

tænker os selv som værende

mere værd end andre. Dette er

ikke noget, vi bryder os om at

tænke på endsige indrømme,

men faktisk er, at vi i den

privilegerede del af verden har

mere, fordi andre har mindre.

– Jeg ville have, at brochens

udtryk skulle være stramt og

klinisk. Det var vigtigt for mig,

at man ud fra tykkelsen af

beholderen tydeligt kan se, at

de privilegerede er få, i og

med at den tydeligvis kun kan

indeholde få billetter.

– Jeg har valgt en placering

tæt på hjertet – et privat sted –

for at understrege, at det er

bæreren, der har magten og

bestemmer, hvem der får en

billet, og hvem der ikke gør.

Giving an account

Ring af guld, rubin,
plastik og træ

Giving an account

– *Giving an account* (at give en redegørelse), handler om at give en redegørelse for sig selv, men det handler også om at give. Hvordan giver vi, hvad giver vi og vigtigst; hvorfor giver vi?

– Jeg vil gerne konfrontere bæreren med sig selv.

At give betyder i dette tilfælde, at bæreren er nødt til at

ødelægge ringen, transformere den til en anden form.

Ved at trække bladene af blomsten kan bæreren forme

bladene til nye ringe. Så det koster noget at give. Men

det bærer også sin belønning, for bæreren får mulighed

for at uddele disse ringe, og med en smule held vil disse

ringe starte en diskussion og således skabe en domino-

effekt. Placeringen på hånden var oplagt for mig, da

det er hånden, der giver. Som en dråbe blod placeret i

midten, har jeg tilføjet den røde farve i form af en rubin.

Birgitte Holmsteen er netop færdiguddannet på Institut for Ædelmetal i København. Tidligere har hun gået på Seminariet for formgivning, studeret på Musikvidenskabeligt Institut på Universitetet i København og læst til lærer. I dag kalder hun sig ædelmetalformgiver og har startet eget firma på Frederiksberg. Foruden ædelmetaller har hun arbejdet med tekstiler, hvilket hun gør brug af i sine smykker.

– Mit arbejde er konceptuelt og udspringer ofte af samfundsmæssige problemstillinger. Jeg er optaget af menneskets natur, den menneskelige psykologi og relationer mennesker imellem. Forud for mit arbejde med de endelige værker ligger som regel en lang researchperiode. Det er ofte i litteraturen, i artikler og aktuelle begivenheder, at jeg finder min inspiration. Ofte starter det med en indignation, noget jeg får øje på, som sætter spørgsmålstegn ved min retfærdighedssans. Det er denne indignation, der er drivkraften bag mit arbejde. Et af mine formål er at forsøge at fange folks opmærksomhed og forhåbentlig sætte tanker i gang hos dem omkring den verden, vi lever og færdes i.

Smyk dig taknsom

Til Laugesen Årlige Opvisning viste Birgitte

Think and reflect
Ring i guld eller støbevoxs, papir og plastikposer

18

D
E
S
I
G
N
U
R
E
S
M
Y
K
K
E
R

Holmsteen fem smykker, der indgår i et projekt, hun kalder Distanciation (distancering), der handler om, hvordan vi relaterer til verden omkring os og om den enkelte og fællesskabet.

– Det startede med, at jeg følte mig konfronteret med mig selv og min egen begrænsning, især når jeg stod overfor andre menneskers livsvilkår, andre mennesker som ikke har de samme muligheder i livet som mig, fortæller Birgitte Holmsteen.

– Jeg opdagede, at jeg synes, det er svært at finde ud af, hvornår det er i orden at involvere sig i andres liv, og hvornår det ikke er i orden. Resultatet var som oftest, at jeg ingenting gjorde. Jeg ville lave nogle smykker, som får os til at reflektere over, hvorfor vi handler eller ikke handler. Smykker som får os til at sætte spørgsmåls-

tegn ved os selv og den måde, vi positionerer os i forhold til verden omkring os både lokalt og globalt.

– Spørgsmålet er: Skal vi involvere os, og hvis ja, så hvordan? Overskrider vi en hårfin grænse, hvis vi blander os i det, vi er vidne til, eller er det tværtimod – som et resultat af det fællesskab vi tilhører – en passende medmenneskelig bekymring og omsorg for andre, vi udviser?

– Når der sker noget forfærdeligt i verden, kan vi sms'e et pengebeløb til en hjælpeorganisation. Det er en god ting, for på den måde hjælper vi, men for at være helt ærlig, køber vi vel også noget fred i sjælen?

– Projekt Distanciation handler om at give. Hvordan giver vi? Hvad giver vi? Og vigtigst: Hvorfor giver vi? Det handler om vores privilegerede del af verden, hvor flere

og flere lande opfører mure for at holde andre ude for at sikre os, at det vi har, forbliver vores. Det handler om at elske sin næste. Hvornår tager vi os af det, og hvornår gør vi ikke? Det handler om at forpligte sig til hele denne problemstilling og til den overbevisning, som filosofen Hannah Arendt har udtrykt; at ondskaben er banal og kan tage plads i os alle, og at den eneste måde at bekæmpe den på er ved vedvarende at tænke og reflektere og forholde sig kritisk til det system, vi er en del af. Det handler om at få folks opmærksomhed uden at være for konfronterende, uden at være for pæn, uden at skære det ud i pap, men i stedet gøre plads til folks egne tanker og refleksioner.

www.birgitteholmsteen.dk

Birgitte Holmgreens Projekt Distanciation (distancering) er meget rammende symboliseret i dette foto af ventende personer ved et busstoppested. En situation, hvor vi typisk er tæt på fremmede, men hvor vi ofte holder distancen. Foto Maj Hasager

